

maken! Sergeant vooraan. En uit de Koninklijke auto hooren ze, dat hun arbeid niet onopgemerkt voorbijgaat.

Denzelfden avond, vier uren later, zag ik toevallig den Koninklijken trein op Het Loo terugkeeren. In den salonwagen bij het raam, wat terzijde, de Koningin. En weer treft mij dat ernstig gelaat. Nu is de tocht voltooid, één lange dag van verwoestings-tafereelen is voorbij. Wat dacht ge, dat die wonde van den Achterhoek niet ook pijn doet in het hart van onze Vorstin? Wij danken God, dat Hij, die wonden slaat, ook balsem geeft, balsem, ook door vorstenhand gereikt.

Op het dak van het station te Neede zitten twaalf spoorwegmannen en geven elkaar pannen door. Ik kan niet beoordeelen, of er twaalf noodig waren, want zij zitten dicht naast elkaar . . . . Beneden, vóór het station, weert zich dapper een der vele dames, die met schalen van velerlei vorm en kleur collecteeren voor de slachtoffers. Verderop staat een straat-délicatessenwinkel, groot wit laken over een kar, met veelkleurig snoepgoed er op. Er rijdt een auto voorbij, achterop een geel plakkaat: „Geeft gul voor de slachtoffers van de ramp,” of zoiets. Och, men heeft geleerd in 1925. En als we Borculo doorrijden op den weg naar huis, treft mij nieuw-Borculo. Zeker, zeker, zoo zal het wel wéér gaan. Veel geld zal de gaten vullen, veel hulp helpen dragen. En na wéér twee jaren zullen we 't bijna vergeten zijn. Gelukkig maar. Het spoor, dat de cycloon naliet in natuur en maatschappij, is wel diep, maar het kan gedicht worden. Erger is het spoor, nagelaten in de harten van beproefde ouders of kinderen. Ditmaal had de dood een grooter nalezing te oogsten dan in 1925.

Maar de hoofdvraag blijft: welk spoor zal deze ontzagwekkende gebeurtenis trekken door het leven der ziel van zóóvelen, die haar aan den lijve gevoeld hebben? „De stem des Heeren breekt de cederen,” — maar zij kan ook verbroken harten maken. Harten, die vol zijn van ontroering, omdat de nietigheid van het schepsel weer eens is belicht als bij bliksemflitsen. Hoe groot, hoe vreeslijk is Gods geduchte macht. Het is zoo, dat we haar eerst moeten zien, zullen we Zijn ontferming kunnen peilen. Zóó ver, zóó hoog is Hij, en toch, zóó dicht nabij het hart, dat schreiend tot Hem vlucht. Dat moge de vertroosting zijn voor hen, die hun kruis nu moesten opnemen. ☒

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS :-

☒ Twee muschjes om een penningske ☒

Matth. 10:29: Worden niet twee muschjes om één penningske verkocht?

Luk. 12:6: Worden niet vijf muschjes verkocht om twee penningskens?

EEN PENNINGSCHE WAS HET MEEST VOORKOMENDE koperen geldstuk; de waarde er van kan misschien het best vergeleken worden met ons vierduitsstuk.

Zoo goedkoop waren nu de muschjes, dat men er twee voor 4 duits kreeg. Bij grootere afname waren ze nog goedkooper, voor twee penningskens kreeg men er vijf.

Uit den tijd van keizer Diocletianus (284—301) is ons een marktregeling bekend, dat tien musschen niet voor meer mochten worden verkocht dan voor zes penningskens. De maximumprijs van deze diertjes was toen dus iets hooger dan in den tijd van den Heere Jezus. ☒

448

HET DRAAIENDE HUIS ☒

OP DE TE SCHEVENINGEN GEHOUDEN tentoonstelling „Het moderne huishouden” ontbrak één ding, en dat was het moderne huis, zooals wij dat hier afgebeeld vinden. Dat men het tegenwoordig ver kan brengen met de electriciteit in huis, heb ik destijds gezien op de tentoonstelling te Wembley en er in ons Blad een en ander van verteld. Wat we op onze plaat zien, is echter nog een stap verder naar de volmaaktheid. Dit draai-huis (er zal een prijsvraag moeten komen voor een rake Nederlandsche benaming) is een ontwerp van twee Fransche architecten; u kunt het voor 120.000 gulden laten maken. De techniek is betrekkelijk eenvoudig, berust op het door een motor in beweging gebracht ijzeren basement van acht spanten, te vergelijken met de spaken van een liggend wiel, waarop het huis rust en waarvan de band op wiewietjes over rails loopt. Wie nu in het huis, in welke kamer ook, even op de knop drukt, zet de zaak in beweging en draait dusdoende het huis naar de zonzijde. Want dit is wel de hoofdbedoeling, dat men in alle kamers op een gewenscht oogenblik zonlicht kan brengen. Er is bovendien nog gelegenheid, een automatisch arrangement in te schakelen, tengevolge waarvan het huis langzaam met de zon meedraait. Ook wind-, regen-, sneeuw- en hagelstormen kan men in dit huis ontloopen, beter gezegd: ontdraaien.

Natuurlijk heeft zoo'n huis alle moderne gerieven, zelfs een daktuin, waar men zich op alle weer naar de zon kan wenden. Het midden van dien tuin wordt in beslag genomen door den lichtkoepel; een pergola biedt er heerlijk schaduw. Zooals de inzet boven links laat zien, is aan de buitenzijde niet te zien, hoezeer deze woning (die slechts parterre heeft) geneigd is, met alle winden mee te draaien.

Of en in hoeverre deze nieuwigheid — zinnebeeld van het mechanische tijdperk, dat wij beleven — navolging zal vinden, moeten we maar kalm afwachten. In elk geval blijft het een aardigheid voor de „upper ten” in Dollarica, want het is nog wat prijzig voor een arbeiderswoning. Dat een veelvuldige toepassing zou medewerken aan het rustig aspect, dat men in het buitenleven kan genieten na de vlucht uit de moderne stad, is niet waarschijnlijk. Ik voorzie zelfs het optreden van permanente duizelingen, zoodat niet voor hen, die in het draaiende huis „rondgereden” worden, dan toch voor de voorbijgangers, op het oogenblik, dat b.v. een zestal binnen hun ooglijn liggende huizen tegelijk gaan draaien.

En voor de rest: men moet een huis met rust laten. Waar zal de, door den polsslagen des tijds voortgejaagde werker rust vinden, als zijn huis niet eens tot rust kan komen? . . . .

V. D. M.

☒ ☒ ☒ ☒